

**Kafkaësk:
de Nederlandse overheid en bestuursrechters en beschuldigingen
tegen asielvragers van misdaden tegen de menselijkheid**

**Bijlage: Negen klachten bij de Afdeling over de onjuistheid van het
KhAD-WAD ambtsbericht, in het kader van de zelfreflectie
exercitie van de Afdeling naar aanleiding van de
Toeslagenaffaire. Inclusief inzicht in het veroorzaakte leed.**

dr. Joost Brouwer, mei 2024

Verwijzingen in de klachten naar de onjuistheid van het KhAD-WAD ambtsbericht zijn **geel** gemaakt. Een deel van de beschrijvingen van de door het onjuiste ambtsbericht veroorzaakte ellende is **groen** gemaakt.

NB. Door het omzetten van pdf's in .doc bestanden zijn er hier en daar onregelmatigheden in de typografie.

Door het achter elkaar zetten van de klachten loopt de voetnootnummering door, in plaats van dat de voetnootnummering bij een nieuw klacht weer op 1 begint.

p.2 Klacht 1
p.5 Klacht 2
p.8 Klacht 3
p.12 Klacht 4
p.13 Klacht 5
p.18 Klacht 6
p.20 Klacht 7
p.24 Klacht 8
p.28 Klacht 9

Klacht 1

■■■■, 2 februari 2021

Aan de voorzitter van de Afdeling
Bestuursrechtspraak
van de Raad van State, Mr. B.J. van
Ettehoven
Postbus 20019
2500EA Den Haag

L.S.

Het is waarschijnlijk niet gebruikelijk dat ik als niet jurist me tot U wend. Vergeef me dat a.u.b. in het belang van een rechtvaardige rechtsorde in Nederland.

In uw voornemen om – naar aanleiding van de toeslagenaffaire alle oude zaken door te nemen waarin onnodig hard tegenover burgers is geoordeeld, als verwoord in Trouw en NRC dd.9 januari 2021, hoop ik, dat U ook de cases van Afghaanse asielzoekers tegen wie “1F” is tegengeworpen, wilt meenemen.

In diverse uitspraken van de Afdeling Bestuursrechtspraak over dit onderwerp wordt gesteld dat het aan vreemdeling is om concrete gronden aan te dragen voor twijfel aan de juistheid van het Ambtsbericht van februari 2000, maar elke keer als daartoe strekkende informatie werd aangedragen, vond de Afdeling, dat de aangedragen informatie “geen concrete aanknopingspunten” bood. Bij deskundigheid, objectiviteit, onafhankelijkheid en betrouwbaarheid van personen en instanties die bezwaren aandroegen werden keer op keer vraagtekens gezet. Deze stapeling van afwijzingen staat in schril contrast tot de voetstoots aangenomen deskundigheid, objectiviteit en betrouwbaarheid van informatie vanuit het Ministerie van Buitenlandse zaken. Voor rechtvaardige rechtspraak kan niet met marginale formele toetsing worden volstaan, maar moet ook de degelijkheid van de gronden voor een besluit aan de orde komen.

Twijfel aan de juistheid van het Ambtsbericht was er niet alleen van de zijde van de appellanten. Op 21 januari 2000 dus kort voor het uitkomen van het Ambtsbericht van februari 2000 over Afghanistan schreef de directie Algemene Zaken van BuZa aan de Chef de Poste in Islamabad¹: *“Justitie stelt terecht dat de laatste alinea van paragraaf 2.7 een van de belangrijkste conclusies van het ambtsbericht weergeeft. In deze alinea wordt gesteld, dat het onvermijdelijk is, dat onder- officieren en officieren van de KhAD en de WAD persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen. Deze formulering sluit uitzonderingen uit en zal naar verwachting leiden tot een groot aantal zaken waarbij bescherming van het Vluchtelingenverdrag uitgesloten dient te worden op grond van toepasselijkheid van artikel 1F. Aangezien het zeker niet denkbeeldig is dat Justitie in de toekomst gedwongen zal zijn Buitenlandse Zaken te verzoeken aan te geven op welke informatie*

¹ DPC/AM adm nr 663896

deze harde conclusie stoelt, vraag ik u nogmaals of u deze informatie schriftelijk kunt bevestigen en daarbij expliciet in te gaan op de vraag of deze situatie ook na de afkondiging van de politiek van nationale verzoening bleef voortbestaan”.

En ook nog op 2 maart 2000:

“De lijn die StasJus [=Staatssecretaris van Justitie] lijkt te kiezen is om onderofficieren en officieren van de KhAD en WAD die asiel hebben aangevraagd in Nederland voortaan in de regel artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpenIk merk echter op dat in uw memo niet specifiek wordt ingegaan op de deskundigheid en objectiviteit van de bronnen ten aanzien van de categorische conclusie in het ambtsbericht dat “alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD en WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest”

Het antwoord werd ten slotte gegeven op 14 april 2000:

“De objectiviteit en deskundigheid van deze zegslieden wordt dezerzijds niet in twijfel getrokken....”

Volgt een litanie waarom het zulke goede informanten zijn.

Het antwoord bevatte geen concreet antwoord op het verzoek *expliciet in te gaan op de vraag of deze situatie ook na de afkondiging van de politiek van nationale verzoening bleef voortbestaan* (quod non). Ook – voor zover na te gaan uit de niet-afgelakte delen van de brieven – geen concrete gegevens over perioden, vakgebieden en delen van het land waarover de informanten deskundigheid gehad zouden hebben. **Dit nog afgezien van de publicaties van J. Brouwer in het NJB² waaruit boven water komt, dat “de verklaringen van de vertrouwelijke bronnen, waarop de beschuldigende conclusies in het KhAD-WAD ambtsbericht gebaseerd zijn, niet bestaan”.**

Het bovenstaande nauwelijks onderbouwde “vertrouwen” op niet nader genoemde informanten lijkt een te magere basis om - inmiddels al ruim twintig jaar - aan een aantal mensen elementaire rechten als wonen bij hun minderjarige kinderen en het opbouwen van een redelijk bestaan te onthouden.

Bovendien kwam het antwoord uit Islamabad pas ná de publicatie van het Ambtsbericht. Regelmatig is ter weerlegging van appellanten aangevoerd, dat informatie van na de publicatie niet betrouwbaar zou zijn wegens beïnvloeding door de publicatie van het Ambtsbericht. Een kritische beschouwer vraagt zich dan af, of dat hier ook niet het geval is. Hield de ambassade misschien de minister “uit de wind” en hoe betrouwbaar is zo’n backing-up van de baas dan nog? Dat de verklaringen die de zegslieden hebben afgelegd “*volledig met elkaar overeen kwamen*” geeft evenmin vertrouwen in de onafhankelijkheid, degelijkheid of omvang van het onderzoek vanuit de ambassade.

Overigens zouden ook de interne inconsistenties en generalisaties in het Ambtsbericht, waarbij Russische aanwezigheid beschreven wordt (eindigde februari 1988), maar de titel nauwelijks onderbouwd de werking oprekt tot 1992, en waarbij een aanvankelijke veiligheidsdienst KhAD (ca 5000 werknemers) wordt vereenzelvigd met een heel ministerie WAD (ruim 100.000 werknemers), aanleiding moeten zijn voor kritische herlezing. Ook het uitzonderlijk hoge aantal 1F- tegenwerpingen in Nederland ten opzichte van de rest van Europa kan een teken aan de wand zijn.³

2 J. Brouwer & P. Bogaers 2018, ‘*Waarom het KhAD-WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 onjuist en onbetrouwbaar is*’, NJB 2018/750, afl. 16, p. 1104-1111

J. Brouwer NJB “Het KhAD-WAD ambtsbericht - deel 2” NJB 2020/17 dd. 28-04-2020
https://njb.nl/media/3755/njb17_art3-website.pdf

3 <http://www.tekenvoorrechtvaardigheidinnederland.nl/>

Herhaaldelijk is door diverse deskundigen grond voor twijfel aan het Ambtsbericht van feb 2000 aangedragen. Steeds werd door de Afdeling de veronderstelde deskundigheid van het Ministerie van BuZa zwaarder gewogen. Naar mijn bescheiden mening is het rechtstatelijk een uiterst gevaarlijke ontwikkeling als de rechterlijke macht beter luistert naar de veronderstelde deskundigheid van de overheid dan naar de informatie van externe deskundigen. Een eerlijk oordeel is dan niet meer gegarandeerd en de rechtsstaat in gevaar. In sommige politieke regimes wordt de rechterlijke macht daartoe gedwongen, in Nederland is onafhankelijkheid de norm.

Gezien de hierboven geuite twijfel aan de betrouwbaarheid van het Ambtsbericht en de onafhankelijkheid van verantwoording achteraf, wil ik ten slotte nog het standpunt van Buruma⁴ van inmiddels ruim tien jaar geleden herhalen, dat nog onverkort zou moeten gelden: *“Laten we de zaken tegen de 1F-Afghanen seponeren nu we na 10 jaar de schuld nog niet hebben kunnen vaststellen en hen hier een plaats geven. Vinden we nieuw bewijs dan levert dat een novum op waarmee alsnog kan worden vervolgd.”*

Hoogachtend,

■

4 Y.Buruma – Oorlog en Onschuld - NJB 2008/38 dd.27-10-2008

Klacht 2

Subject: ongekend onrecht m.b.t. de fam. [REDACTED] / V-nr. [REDACTED]

Date: Wed, 14 Apr 2021 16:48:43 +0200

From: [REDACTED]

To: juridischerefectie@raadvanstate.nl

Aan dhr. B.J. van Ettehoven. voorzitter van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State,

Geacht heer van Ettehoven,

Laat ik mij allereerst voorstellen. Mijn naam is [REDACTED]. Sinds 1 april 2001 (ingangsdatum van 'de wet van J. Cohen') werk ik als vrijwilliger voor asielzoekers. De laatste 10 jaar zijn dat ongedocumenteerden. Ik ben juridisch medewerker van het [REDACTED], een afdeling van het Leger des Heils Limburg/ Brabant. Het [REDACTED] probeert deze ongedocumenteerden alsnog aan een verblijfsvergunning te helpen en als dat niet kan te begeleiden bij terugkeer naar het land van herkomst (zie [REDACTED]). Daarvoor werkte ik bij Vluchtelingenwerk [REDACTED]. Bij de begeleiding van de fam. [REDACTED] werkte ik nauw samen met [REDACTED] van [REDACTED] Advocaten te [REDACTED].

Bij Vluchtelingenwerk kwam ik al snel in aanraking met de fam. [REDACTED], man, vrouw, toen nog zonder de drie kinderen. In 1998 arriveerden ze in Nederland vanuit Pakistan. Na de nodige problemen in Afghanistan en Pakistan konden ze eindelijk aan hun toekomst gaan werken. Wat een misrekening! In 2001 viel de aankondiging van een onderzoek door de 1F-unit van de IND in de bus vanwege vermeende misdaden tegen de menselijkheid begaan door dhr. [REDACTED]. Dat zou gebeurd zijn in de periode 1986-1992 toen hij werkzaam was voor de geheime dienst de KhAD-WAD. In 2003 volgde intrekking van de verblijfsvergunning en in 2011 eindigden diverse procedures definitief bij de Raad van State. Op dat moment kreeg niet alleen dhr. [REDACTED], maar ook zijn gezin 'levenslang'. De impact op het jonge gezin was enorm. Ik kan dat zeggen, omdat ik het gezin vanaf 2001 van zeer nabij heb meegemaakt tot het vertrek naar België begin 2018. Later kom ik daarop terug.

Er is overvloedig bewijs dat het Ambtsbericht van febr. 2000 niet deugt. Dhr. Brouwer en dhr. Bogaers hebben dat overtuigend aangetoond in een tweetal artikelen in de NJB (zie bijlage). De overeenkomsten met het rapport Ongekend onrecht van de Ondervragingscommissie Kindertoeslag van de Tweede Kamer zijn groot. Dat blijkt ook uit het rapport Ongezien onrecht in het Vreemdelingenrecht dat deze week is aangeboden aan de nieuwe Tweede Kamer (zie bijlage). De 1F-er heeft niet de Nederlandse nationaliteit en krijgt moeilijk toegang tot het recht; het wantrouwen van de overheid in de 1F-er en zijn familie is groot; alle tegenbewijs van de 1F-er wordt moeiteloos op zij gezet. Het zijn enkelingen met verstand van zaken zoals dhr. Brouwer en dhr. Bogaers, actie-groepen,

journalisten die telkens opnieuw met materiaal komen aandragen dat het genoemde ambtsbericht eufemistisch gesproken niet deugt. Rechters houden nu al 20 jaar rigide vast aan genoemd ambtsbericht, dit tot frustratie van betrokken advocaten en families. Ook de Tweede Kamer deponeert alle argumenten in de prullenbak. Er is een groot verschil: de getroffen groep is beperkt van omvang en sterft -cynisch gesproken- van zelf uit. Wie maakt zich dan nog druk om hun lot? Hun getraumatiseerde kinderen?

Dat kinderen lijden onder het onrecht dat hun vader is aangedaan, heb ik met eigen ogen kunnen zien. Zij kunnen niet begrijpen dat ieder lid van de familie inmiddels (gelukkig) wel een verblijfsvergunning heeft, maar hun vader niet. Blijkbaar mankeert iets aan hem. Zijn gezag als vader wordt ondergraven. Dat schrijnt des te meer omdat zij afkomstig zijn uit een cultuur waarin de vaderrol centraal staat. Zij beseffen niet goed hoe hun vader zich inspant om zijn recht te halen of beter, het onrecht ongedaan te maken. Hij is ook voortdurend in de weer om het gemis aan inkomen enigszins te 'repareren'. Geen gezinsbijstand, maar bijstand van een alleenstaande, geen toeslagen want moeder woont samen met een illegaal, geen normale zorgverzekering etc. Het gezin is in sterke mate afhankelijk van de voedselbank, maar na de maximale termijn van 3 jaar houdt dit op. Paniek slaat toe. Buurtgenoten steken gelukkig soms de helpende hand toe en extraatjes van diverse organisaties, gemeentelijk potjes, de jaarlijkse mantelzorg premie moeten de pijn verzachten. Ten onrechte op de verzekeringspolis van de vrouw gestaan? Dat is fraude, gevolgd door een flinke boete! De landelijke Regeling voor onverzekerbare vreemdelingen van de overheid brengt gelukkig op dit punt uitkomst, maar de schulden stapelen zich op. Onze overheid is zoals bekend landelijk één van de grootste schuldeisers. Dhr. ■■■ overweegt weg te gaan bij zijn vrouw dan krijgt ze tenminste toeslagen, maar die vallen weer gedeeltelijk weg tegen de huur die hij dan moet betalen. Dus maar niet. De kinderen doen het niet goed op school en ook zijn gezondheid holt achteruit. Ik vraag uitstel van vertrek om medische redenen aan, dat wordt per omgaande verleend en niet -zoals gebruikelijk -voor een half jaar, maar meteen voor één jaar. Na één jaar kan men een medische verblijfsvergunning aanvragen, maar dat geldt niet voor dhr. XXX gelet op zijn 1F-status. In totaal krijgt dhr. XXX zo 3 maal uitstel van vertrek. Ook niet onbelangrijk, hij kan aanspraak maken op de Regeling verstrekkingen asielzoekers, mits hij elke week in het azc gaat stempelen. Dat doet hij trouw en dat geeft in ieder geval wat (financiële) lucht.

In maart 2016 vraagt de burgemeester van ■■■ mevr. ■■■, bij de staatssecretaris van Justitie dhr. Dijkhof aandacht voor het maatschappelijk belang dat gemoeid is met een verblijfsvergunning voor dhr. ■■■. Zij wijst o.a. op de inburgering van dhr. ■■■, de schrijnende omstandigheden waarin hij en zijn gezin verkeert en de ernstige gezondheidsklachten waarmee hij kampt. Door voormalige minister Leers is deze procedure bedacht om de gemeente een stem te geven bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid door de staatssecretaris. Hij weigert echter gebruik te maken van zijn bevoegdheid. Letterlijk schrijft hij op 9 juni 2016: "Voorkomen dient te worden dat Nederland verwordt tot een vluchtplaats voor personen die zich elders schuldig hebben gemaakt aan ernstige misdrijven". En: "Uit het ambtsbericht van 29 febr. 2000 inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan blijkt dat alle (onder) officieren van de

WAD **persoonlijk** betrokken zijn geweest bij ernstige schendingen van mensenrechten". In de wetenschap dat het betreffende ambtsbericht niet deugt vraag ik mij af hoe de staatssecretaris tot een dergelijk oordeel kon komen. In feite een nieuwe veroordeling, terwijl de discretionaire bevoegdheid juist bedoeld is (zie brief Minister d.d. 21 febr. 2007) om te kijken naar een samenstel van omstandigheden die specifiek op het betreffende individu van toepassing zijn. Bij de discretionaire bevoegdheid gaat het om klemmende redenen van humanitaire aard. Deze bevoegdheid is juist bedoeld is om bij het ontbreken van hardheidsclausules regels niet als het ware automatisch toe te passen, maar te kijken naar de menselijke maat. Hieraan wordt geheel voorbij gegaan. De eerder gemaakte afspraak met de IND om de aanvraag persoonlijk in te dienen en toe te lichten is daarmee van de baan. De staatssecretaris heeft immers voor de beurt gesproken en de aanvraag al afgewezen. De bijna 1000 euro legeskosten voor het indienen van een aanvraag en verdere beroepsprocedures kan dhr. [REDACTED] zich beter besparen. De bedeltocht om het geld bijeen te brengen gaat dan ook niet door. Een mens wordt hier na alle juridische procedures opnieuw vermorzeld door het overheidsapparaat en dat is uitermate schrijnend!. Inmiddels is zoals bekend de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris in 2019 afgeschaft.

Dhr. XXX trekt begin 2018 m.i. de enig juiste conclusie. Met achterlating van zijn gezin is 'vlucht' hij na 20 jaar opnieuw en wel naar buurland België. Daar krijgt hij wel een verblijfsvergunning.

Met vriendelijke groet,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

tel. [REDACTED]

Bijlagen:

J. Brouwer & P. Bogaers 2018, 'Waarom het KhAD-WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 onjuist en onbetrouwbaar is', NJB 2018/750, afl. 16, p. 1104-1111. pdf

J. Brouwer NJB "Het KhAD-WAD ambtsbericht - deel 2" NJB 2020/17 dd. 28-04-2020. pdf

Geertsema ea 2021 NJB Ongezien onrecht in vreemdelingenrecht NJB 2021-14. pdf

Klacht 3

Van: Bestuurssecretariaat [REDACTED]

Verzonden: woensdag 21 april 2021 10:14

Aan: juridischerefectie@raadvanstate.nl

CC: [REDACTED]; [REDACTED]

Onderwerp: Knellende regelgeving medewerkers KhAD/WAD

Aan de Werkgroep 'Juridische Reflectie' van de Raad van State

Geachte dames en heren,

Uw werkgroep 'Juridische Reflectie' heeft onlangs een oproep gedaan om "knellende regelgeving die van een onevenredige hardheid getuigt", bij u te melden.

Als reactie op uw verzoek verwijst ik u naar de bijlage, waarin uitvoerig is geschetst wat voor een gezin uit onze gemeente (de familie [REDACTED]) de consequenties waren van een ambtsbericht van de Nederlandse ambassade in Pakistan van 29 februari 2000, over (onder)officiëren van de KhAD/WAD in Afghanistan. Dit ambtsbericht was voor de IND de basis om – met verwijzing naar artikel 1F van het VN-Mensenrechtenverdrag – geen verblijfsvergunning te verstrekken aan oud-medewerkers van de KhAD/WAD.

Deze situatie breng ik onder uw aandacht, met het verzoek deze regelgeving verder te onderzoeken. Ik verneem te zijner tijd graag op welke manier u hier aandacht aan heeft geschonken.

Wanneer u meer informatie wilt over deze situatie in de afgelopen jaren, kunt u contact opnemen met de heer [REDACTED], loco-secretaris van de gemeente [REDACTED]. Tel.: [REDACTED]

Met vriendelijke groet,

[REDACTED],

burgemeester gemeente [REDACTED]

Bijlage: Situatieschets mbt de heer [REDACTED], 2021

Situatieschets m.b.t. Dhr. [REDACTED] vh. woonachtig te [REDACTED]

Dhr. [REDACTED] in de periode 1982-1992

1. In het Afghaanse jaar 1360 (volgens onze jaartelling 1982) trad [REDACTED] in dienst van de KHAD, de Afghaanse staatsveiligheidsdienst. Het was volop oorlogstijd met regelmatig aanslagen van door het Westen gefinancierde en bewapende Mujaheddien-strijders. De Sovjetoverheersing was alom. Bij de KHAD (in 1988 omgevormd tot WAD) waren zeker 25.000 personen in dienst. In Kaboel werkten daarnaast wel 1.500 Sovjets op het hoofdkwartier.⁵

⁵ Bron: Soldaten van God, Robert D. Kaplan 2002

De KHAD kende onder meer een afdeling 12 voor het binnenlandse inlichtingenwerk, controle op de burgers en werving van soldaten. Daarnaast was er de afdeling 1 die tot taak had een diplomatieke dienst op te tuigen en het buitenlandse inlichtingenwerk te verzorgen. Vanaf het begin werkte dhr. [REDACTED] bij deze afdeling 1.

Medewerkers kregen militaire rangen om niet als soldaat te worden ingelijfd en ze werden daardoor beter betaald (minder makkelijk chanteerbaar in het buitenland). Van 1985 tot 1989 was dhr. [REDACTED] tweede en later eerste secretaris op de Afghaanse ambassade in [REDACTED]. Door de oorlogssituatie wisselde hij niet van ambassade, maar bleef de gehele tijd werkzaam in [REDACTED]. Na 1989 keerde dhr. [REDACTED] terug naar Kaboel en kwam terecht in de zeer chaotische tijd van president Najibullah. 'Moedjaheden die als kameraden samen gevochten hadden, waren nu in bittere en gewelddadige gevechten verwickeld tussen rivaliserende Afghaanse krijgsheren.⁶ De registraties van dhr. [REDACTED] als medewerker van de WAD waren daardoor dode letters geworden. Uiteindelijk werd in 1992 de strijd beslecht door het aan de macht komen van de Taliban. Dat was voor dhr. [REDACTED] het moment om – na een aanslag op zijn huis, waarbij vier van zijn kinderen omkwamen – het land te verlaten. Zijn vrouw met een dochter en een zoon volgde hem enkele maanden later.

Effecten van het Ambtsbericht van 29 februari 2000

In een verslag van medewerkers van de Nederlandse ambassade in Pakistan over de Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (1978 – 1992) van 29 februari 2000 wordt aangegeven, dat het voor officieren en onderofficieren 'onmogelijk was binnen de KHAD of de WAD te functioneren indien zij niet wensten deel te nemen aan de systematische schendingen van de mensenrechten die daar plaatsvonden'. Het verslag baseert zich daarbij op mededelingen van Afghanen, die zich in de tachtiger jaren in Pakistan vestigden. Informatie over de situatie tussen 1985 en 1992 was nauwelijks beschikbaar omdat het reizen zeer hachelijk was. De ongenueanceerde constatering m.b.t. (onder)officieren van de KHAD/WAD is de basis geworden voor de IND om – met verwijzing naar artikel 1F VN-Mensenrechtenverdrag – geen verblijfsvergunning te verstrekken aan oud-medewerkers van de KHAD/WAD.

Nuances, individueel onderscheid noch andere visies van welke bron dan ook (bijv. Afghaanse parlement, Afghaanse consuls, Amnesty International, UNHCR) werden geaccepteerd.

Bij gerechtelijke toetsing werd in enkele gevallen in eerste instantie een nuance als relevant beoordeeld en werd een beroep gegrond verklaard of kon - op grond van geconstateerde nova - een gerechtelijke procedure opnieuw worden gevoerd. Altijd echter werd uiteindelijk door de Raad van State geconcludeerd, dat op basis van het – inmiddels zo gewraakte - ambtsbericht van 29-02-2000 de IND terecht een verblijfsvergunning had geweigerd (Kortom: de procesgang was juist).

Dat allemaal dus ondanks dat het KhAD-WAD ambtsbericht bewezen onjuist is. Niets dat is aangevoerd in twee artikelen⁷ van Brouwer en Bogaers in het Juristenblad is door de IND of de Raad van State weerlegd. De 1F-tegenwerping is desondanks, en dus zeer ten onrechte, gehandhaafd gebleven.

Procedures in Nederland

Via Pakistan kwam de familie in 1997 in Nederland. Vrij vlot werd een asielstatus voor bepaalde tijd verkregen. Als gevolg van het ambtsbericht van 29-02-2000 werd de verblijfsvergunning van de heer [REDACTED] per [REDACTED] 2000 ingetrokken.

Daarop volgde een periode van vijftien jaar met gerechtelijke procedures: namelijk van intrekken verblijfsvergunning op [REDACTED] 2000 tot uitspraak Rechtbank [REDACTED] op [REDACTED] 2016.

Nagenoeg de gehele tijd verbleef hij rechtmatig in Nederland en beschikte hij over een W-document. Op [REDACTED] 2011 werd een klacht tegen de Nederlandse Staat ingediend bij het Europese Hof voor de Mensenrechten (EHRM) in Straatsburg. Dit leverde een interim maatregel op waarin Nederland verboden werd - lopende de procedure – dhr. [REDACTED] uit te zetten. Op [REDACTED] 2016 (na vijf jaar!) werd – zonder nadere motivatie - bericht ontvangen, dat besloten was de klacht niet ontvankelijk te verklaren.

⁶ Bron: De geheime geschiedenis van Al Qaida. Abdel Bari Atwan. 2006

⁷ NEDERLANDS JURISTENBLAD – 20-4-2018 – AFL. 16 – blz 1104 – 1111 en 1-5-2020 – AFL. 17 – blz 1232-1238

Het intrekken van de verblijfsvergunning in 2000 overkwam een groot aantal Afghanen, die na juli 1997 in Nederland waren gekomen. Van (onder)officieren van de KHAD/WAD die voor augustus 1997 in Nederland arriveerden, werd de verblijfsvergunning niet ingetrokken. Zij hebben inmiddels een Nederlands paspoort.

Tijdens de gerechtelijke behandeling op [REDACTED] 2010 in Haarlem heeft dochter [REDACTED] mede namens haar [REDACTED] in een pleitnotitie op de noodzakelijke aanwezigheid van haar vader in het gezin gewezen. In [REDACTED] 2011 organiseerde [REDACTED] een handtekeningenactie: "Wij willen onze vader niet kwijt". In enkele weken tijd haalde ze in [REDACTED] en naaste omgeving 3.000 handtekeningen op. Nadien kwamen er nog een duizend handtekeningen binnen via Petities Online.

De overweging van de IND dat de 'familieband ook met de moderne communicatiemiddelen kan worden onderhouden' is navrant te noemen.

Code 98 in Basisregistratie personen (BRP)

Met grote regelmaat werd door verschillende directoraten van de IND dan wel de DT&V geprobeerd duidelijk te maken, dat 'uitzetting' c.q. 'ontruiming' aan de orde zou zijn. In het bijzonder de registratie in het GBA daarna de BRP (code 98, code 32 in wisselende varianten) leverde de nodige frustratie op. Dit leidde in het gezin ook tot financiële problemen, omdat – bij code 98 – door de Belastingdienst geconstateerd werd, dat 'een toeslagpartner gehuisvest werd, die niet rechtmatig verblijf hield in Nederland'. Op grond daarvan werden huur- en zorgtoeslagen plus kindgebonden budget vaak met terugwerkende kracht ingetrokken.

Uiteindelijk kon dat - na ellenlange klachtenprocedures bij de IND - allemaal worden gerepareerd. Vele uren van ambtelijk medewerkers en overigens ook van de vrijwilligers van Vluchtelingenwerk moesten hiervoor worden gemaakt. In 2012 bijvoorbeeld correspondeerde - alleen de Belastingdienst al - hier in een dertigtal brieven over.

Met de brief d.d. [REDACTED] 2013 meldde de Klantdirectie Asiel van de IND het voornemen te hebben een inreisverbod uit te vaardigen. Bevreemdend omdat dhr. [REDACTED] nooit ongewenst verklaard was. In een brief van negen kantjes werd 'geoordeeld, dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde'. Op grond daarvan zou dhr. [REDACTED] het land onmiddellijk moeten verlaten, maar 'vanwege de interim maatregel van het EHRM mag betrokkene niet worden uitgezet'. De spanningen voor het gezin waren er niet minder om.

Al die jaren was het dhr. [REDACTED] verboden betaalde arbeid te verrichten, bouwde hij geen AOW-verleden op en mocht hij niet reizen.

Uitzettingsfase aangebroken

Ondertussen werd dhr. [REDACTED] – na bijna 20 jaar met zijn gezin te hebben verbleven in Nederland op 14 oktober 2016 bij het COA te [REDACTED] uitgeschreven. Dat was aansluitend aan het niet ontvankelijk verklaren van de - in 2011 bij het EHRM ingediende - klacht.

Vervolgens nodigde DT&V hem uit om de uitreis uit Nederland voor te bereiden en kwam hij op het punt te staan om in bewaring genomen te worden. De exacte datum van uitzetten uit Nederland werd nooit bekend gemaakt. Vanaf de uitzetdatum zou een inreisverbod in Europa gelden gedurende een periode van tien jaar.

Op basis van de registratie van onrechtmatig verblijf in Nederland werden door de belastingdienst de toeslagen voor het gezin (wederom) op nul gezet. Om dit aan te passen werd besloten tot scheiding van tafel en bed. De heer [REDACTED] vond tijdelijke huisvesting in de leegstaande [REDACTED] van [REDACTED].

Een uitnodiging van DT&V om zich op [REDACTED] 2016 in Den Haag bij de Afghaanse consul te melden ter verkrijging van een reisdocument riep de nodige argwaan op bij dhr. [REDACTED]. Terecht – naar achteraf bleek – want hij werd niet op de Afghaanse ambassade verwacht, maar in het IND hoofdkantoor te Rijswijk. Dit was voor dhr. [REDACTED] aanleiding om naar Duitsland af te reizen. Aldaar (in [REDACTED]) verblijft hij – nu inmiddels ruim vijf jaar - nog steeds.

In [REDACTED] 2020 ontving hij een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd in Duitsland. Daarmee mag hij reizen binnen Europa, maar mag hij niet naar Nederland komen.

Zijn echtgenote en jongste zoon wonen en werken nog steeds in [REDACTED] en de andere zoon en de dochter wonen en werken in [REDACTED].

19 februari 2013 (aangevuld 22 november 2016, 30 januari 2017 en 12 April 2021)

Dhr. [REDACTED] bsn [REDACTED]

Contactpersoon Werkgroep Vluchtelingen

[REDACTED]

Asieladvocaat Mr. [REDACTED]

[REDACTED]

Klacht 4

Van: [REDACTED]

Aan: juridischerefectie@raadvanstate.nl

Datum: 21-04-2021 11:48

Onderwerp: juridische reflectie knellende regelgeving

Dames/Heren,

Naar aanleiding van het rapport van de Parlementaire Ondervragingscommissie Kinderopvang ('Ongekend Onrecht') is de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State een intern reflectieprogramma gestart, zo hebben we begrepen.

Een interne werkgroep 'Juridische reflectie' bekijkt of er – los van de wetgeving over de kinderopvangtoeslagen – meer regelgeving is waar óf de strenge regels zelf óf een strenge uitvoeringspraktijk leiden tot onevenredige uitkomsten voor de burger.

U riep op om mogelijk knellende regelgeving of uitvoering in onder andere het vreemdelingenrecht onder de aandacht van de werkgroep 'juridische reflectie' te brengen.

Via het rapport 'Ongehoord Onrecht' is al een groot aantal aangedragen. Met leedwezen voegen we daar nu een voorbeeld aan toe, waar de uitvoering van het vreemdelingenrecht vermengd met de uitvoering van het toeslagenstelsel, een gezin twintig jaar in gijzeling hield, grote psychische, financiële en lichamelijke spanningen veroorzaakte en uiteindelijk leidde tot verspreiden van de gezinsleden over drie landen (Nederland, België en Duitsland). Zie bijlage *.pdf-file.

Van zowel dhr. [REDACTED] als van zijn dochter [REDACTED] hebben we inmiddels een instemmende reactie ontvangen om hun 'casus' aan te dragen.

Graag vernemen we van u in hoeverre u hierop kunt reflecteren.

Hoogachtend,

[REDACTED]

[REDACTED]

contactpersoon Werkgroep Vluchtelingen

[REDACTED]

[REDACTED]

t [REDACTED]

Bijlage: Situatieschets m.b.t. de heer [REDACTED], 2021. Zie hierboven, p.8 onderaan - p.11.

Klacht 5

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

UITSLUITEND PER EMAIL:
juridischerefectie@raadvanstate.nl

■■■■■, 22 april 2021

BETREFT:

■■■■■/ Belastingdienst Toeslagen

Geachte heer, mevrouw,

In uw oproep tot juridische zelfreflectie vraagt u om voorbeelden van knellende wetgeving en uitvoering. Hierbij geef ik, aan de hand van de situatie van de familie ■■■■■ (hierna: ■■■■■, gehoor aan deze oproep. De knellende situatie betreft zowel het vreemdelingenrecht als de toeslagen, in het licht van Unierecht en mensenrechtenverdragen, o.a. EVRM en IVRK. De individuele casus illustreert goed waar het op verschillende punten knelt, welke situatie voor meerdere personen geldt. Een en ander wordt in de toelichting ook in een bredere context gezet.

De familie ■■■■■ is afkomstig uit Afghanistan. Toen moeder hoogzwanger was van de oudste dochter vluchtte het gezin naar Nederland (1997). Zij verkregen asiel en verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd, daarna zijn er nog vijf dochters geboren. Sinds 2003 of vanaf geboorte, hebben de moeder en dochters de Nederlandse nationaliteit. In het jaar 2000 kwam er een ambtsbericht over Afghanistan, waarin stand dat alle officieren en onderofficieren van de veiligheidsdienst in Afghanistan zich schuldig zouden hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in de periode 1987-1992. Dit werd vader, de heer ■■■■■, aangerekend. Hij werd in 2003 aangemerkt als "IF"er en ontving niet de Nederlandse nationaliteit zoals de andere gezinsleden. Hij had verblijfsrecht tot 2006, toen dit werd ingetrokken. In 2016 heeft vader ■■■■■ een herhaalde asielaanvraag ingediend onder andere vanwege zijn bekering tot het Christelijke geloof. Die bekering is intussen erkend door de IND, vanwege dreigende schending van art. 3 EVRM kan vader dus niet terug naar Afghanistan, Door de toepassing van artikel 9 Awir kreeg het gehele gezin geen zorgtoeslag, huurtoeslag of kindgebonden budget. Zij kwamen hierdoor (ver) onder bestaansminimum terecht. Moeder ontving een bijstandsuitkering als

alleenstaande moeder. De kosten voor huur, zorgverzekering en eten werden niet voorzien. Laat staan dat er geld was voor schoolreisjes of werkweken. In 2015 verviel de toeslag voor alleenstaande moeders in de bijstand en werd het budget van het gezin negatief.

Het ambtsbericht, dat zeer controversieel is onder andere vanwege de gebruikte geheim gehouden bronnen⁸, gaat er van uit dat een ieder die ooit werkzaam was voor KhAD-WAD een oorlogsmisdadiger is en wordt alleen in Nederland op deze manier gehanteerd. Een strafrechtelijk onderzoek heeft echter nimmer plaatsgevonden. Een individuele afweging of evenredigheidstoets ook niet. Net als bij de toeslagenaffaire is hiermee een grote groep personen bij voorbaat als verdachte aangemerkt, zonder het tegendeel te kunnen bewijzen. Er werd niet expliciet ingegaan op het individuele aandeel in de oorlog. Een uitzondering werd slechts mogelijk geacht indien de vreemdeling kon bewijzen een significante uitzondering te zijn, een nagenoeg onmogelijke bewijsopdracht (zie o.a. RVS:2009 :BJ8654, RVS:2011 :BU2860). De heer [REDACTED] heeft vanaf het begin consistent verklaard als elektronica reparateur te zijn gaan werken om zo zijn dienstplicht te vervullen. In een brief van 29 januari 2008 van vice-consul [REDACTED] van Afghanistan in Den Haag, gewaarmerkt door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, wordt ook bevestigd dat de hij geen enkele misdaad tegen de menselijkheid heeft begaan tijdens zijn werk in het WAD. Deze verklaring is in Nederland tot nog toe terzijde geschoven. In plaats van uitgaan van onschuld van vluchtelingen tenzij er hard bewijs is van deelname aan oorlogsmisdrijven, werd een groep van enkele honderden personen in een klap als dader aangemerkt, zonder de mogelijkheid om zich hier tegen te verweren. Dit doet sterk denken aan de toeslagenaffaire.

De Nederlandse gezinsleden werden vervolgens volledig uitgesloten vanwege artikel 9 Awir, waarop geen uitzondering mogelijk zou zijn. Er werd niet getoetst aan het evenredigheidsbeginsel en niet onderzocht of het verstrekken van toeslagen aan Nederlandse gezinsleden in het concrete geval daadwerkelijk leidde tot "meeprofiten" van voorzieningen waarmee het vreemdelingenbeleid wordt gefrustreerd. De wet is gebaseerd op algemene aannames, die door de Belastingdienst verder niet getoetst werden. Hierover verscheen in december 2009 al een rapport van de MO Groep, waarbij sociaal raadslieden aan de bel trokken over deze te stringente toepassing van artikel 9 Awir.⁹ In het geval van de familie [REDACTED] trof de uitsluiting geen doel, aangezien de heer [REDACTED] niet kon worden uitgezet; eerst vanwege nog lopende procedures en later vanwege zijn bekering. Een moeder met zes kinderen is in dit concrete geval dusdanig uitgesloten van voorzieningen dat zij een negatief inkomen had. Van evenredigheid is geen sprake.

In dergelijke zaken, waarbij een beroep werd gedaan op artikel 8 en 14 EVRM en andere mensenrechtenverdragen om dit knelpunt alsnog aan de kaak te stellen, stelde de Belastingdienst zich telkens op het standpunt dat er geen sprake was van

⁸ Zie o.a. <https://www.njb.nl/blogs/waarom-het-khadwad-ambtsbericht-van-29-februari-2000-onjuist-en-onbetrouwbaar-is-uitgebreide-versie/> en <https://njb.nl/blogs/het-khad-wad-ambtsbericht-deel-2/>
⁹ https://schuldinginfo.nl/fileadmin/Publicaties/Toeslag_of_tegenslag.pdf

een schending. Door uw Afdeling werd niet vol getoetst aan artikel 8 en 14 EVRM, maar slechts gekeken of er sprake was van "zeer bijzondere gevallen" (zie o.a. RVS:2017:3325). Een toets aan individuele omstandigheden, evenredigheid van de uitsluiting voor het te behalen doel in het concrete geval en de belangen van het kind werd niet uitgevoerd. Uw Afdeling liet deze afwijzingen in de regel passeren, behalve een zaak in 2014 (RVS:2014:3788). Tot op heden is dit de enige gegrondverklaring geweest ooit. Voor de familie █████ gold dat vanaf 2015 dat de gevolgen nóg groter werden door de invoering van de alleenstaande ouderkop. Uw Afdeling wees een beroep op deze armoedeval in de rechtspraak in dergelijke zaken af omdat het kindgebonden budget geen bestaansminimum zou garanderen (RVS:2018:1645). Met de belangen van kinderen werd geen rekening gehouden.

In 2011 werd het arrest *Ruiz Zambrano* gewezen, waaruit bleek dat Unierecht van toepassing is op zaken omtrent minderjarige Unieburgers die de lidstaat niet hebben verlaten. Er werd niet direct beleid gemaakt, uw Afdeling heeft toen in 2012 uitspraken gedaan waarop het latere beleid van de IND werd gebaseerd (RVS:2012:BV8623, RVS:2012:BWOOI 1, RVS:2012:BV8619).

De uitleg van artikel 20 VWEU was dermate beperkt dat zo goed als niemand een afgeleid verblijfsrecht bleek te hebben. Er werden vrijwel onmogelijke eisen gesteld aan het te leveren bewijs, er werd steeds uitgegaan van algemene theoretische aannames dat het kind wellicht nog naar de andere ouder zou kunnen. In uitspraken in zaken over toeslagen werd dit standpunt geaccepteerd, onder meer in het geval van mevrouw Chavez Vilchez (RVS:2013:1846). Uw Afdeling zag geen reden om prejudiciële vragen stellen over dit onderwerp (RVS:2016:179). De Centrale Raad van Beroep stelde vervolgens wel prejudiciële vragen (CRVB:2015:665).

De zaak over toeslagen voor het gezin █████ werd door uw Afdeling langdurig aangehouden in afwachting van het antwoord op de door de Centrale Raad van Beroep gestelde vragen. Toen dit arrest volgde op 10 mei 2017 (*Chavez e.a. t. SVB en gemeenten* EU:C:2017:354) bleek dat de uitleg die in Nederland gegeven was aan het Unierecht onjuist was, dat het beleid van de IND geen stand kon houden en dat er onvoldoende oog was voor de rechten van de kinderen. Daarna volgden enkele arresten over het begrip "actuele dreiging voor de openbare orde" en kwam in mei 2018 het arrest *K & HF* (EU:C:2018:296), waarin werd geconcludeerd dat het 1F stempel onvoldoende is om te constateren dat er altijd een actuele dreiging van de openbare orde bestaat en er gekeken moet worden naar het individuele aandeel in de oorlog en de daadwerkelijk actuele situatie. De vraag of er een strafrechtelijke veroordeling is acht het Hof hierbij relevant. Vervolgens moet getoetst worden aan het evenredigheidsbeginsel, waarbij onder meer gekeken moet worden de belangen van de familieleden en kinderen, in het licht van het Handvest voor de Grondrechten EU, maar ook aan bijvoorbeeld de bekering en gevaar bij terugkeer. Let wel, de vragen werden in deze zaak gesteld door de *Belgische* Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Toen de zaak van de familie █████ weer werd geagendeerd concludeerde uw Afdeling ondanks de rechtspraak van het Hof van Justitie EU dat er niet aan het Unierecht getoetst kon worden omdat dit te laat zou zijn aangevoerd (RVS:2018:1943). Ook een beroep op artikel 8 en 14 EVRM baatte niet. Het was vervolgens de rechtbank Gelderland die meervoudig concludeerde dat de Belastingdienst zelfstandig moest

toetsen aan het Unierecht en evenredigheid (vgl. RBGEL:2019:2540). Hierbij waren o.a. rapporten van belang van een gezondheidszorgpsycholoog en kinderpsychologen ten aanzien van de gezondheid van de moeder en de verschillende dochters. Uw Afdeling heeft inmiddels ook geconstateerd dat er in deze gevallen wel degelijk getoetst moet worden aan artikel 20 VWEU conform de criteria uit het arrest *K & HF* (RVS:2019:3954, RVS:2019:545). De belastingdienst concludeerde dat de heer [REDACTED] een afgeleid verblijfsrecht heeft ex artikel 20 VWEU. Ook de gemeente [REDACTED] kwam tot deze conclusie.

In de uitvoeringspraktijk blijkt dat de IND nog steeds niet van harte de rechten van minderjarige Unieburgers garandeert in het licht van artikel 20 VWEU. Na een welwillende uitvoering vlak na het arrest worden er inmiddels alweer steeds meer obstakels opgeworpen en is het niveau aan bewijs dat geeist wordt nagenoeg net zo excessief als voor het arrest *Chavez Vilchez*.¹⁰³ Het is van groot belang dat er adequate rechtsbescherming wordt geboden, zodat een herhaling van onrecht wordt voorkomen. Uw Afdeling heeft de afgelopen jaren geïnvesteerd in expertise met betrekking tot het Unierecht. Ik hoop dan ook van harte dat u tijdig een "streep in het zand" trekt en ook kansen aangrijpt om prejudiciële vragen te stellen waar de IND tracht de grenzen van het Unierecht op te zoeken. Met name is hierbij cruciaal dat het belang van het kind daadwerkelijk leidend is.

Ook in het geval van de familie [REDACTED] duurt het onrecht voort. De IND blijft tot op heden weigeren het afgeleide verblijfsrecht te erkennen, dit terwijl twee andere bestuursorganen dit wel doen. Dit valt niet uit te leggen. Het beginsel van Unietrouw vereist dat bestuursorganen overleggen met het oog op een nuttige toepassing van het Unierecht. Dit geldt des te meer voor autoriteiten binnen een lidstaat (zie o.a. CRVB : 2013:BZ3857). De IND lijkt niet te kunnen terugkomen op haar ingenomen standpunten, conformeert zich niet aan Unierecht en probeert dit te ondemijnen. Na een gegrondverklaring van het beroep van de familie [REDACTED] heeft de IND haar besluiten niet herzien, maar in plaats daarvan hoger beroep ingesteld. Hierdoor blijft het gezin nog langer in onzekerheid verkeren. De IND, die volgens art. 2:4 Awb zijn taak zonder vooringenomenheid dient uit te voeren, komt alleen maar met argumenten ten nadele van de familie [REDACTED] en weigert de feiten in het voordeel van de familie te erkennen en om alle relevante informatie te verzamelen en meewegen, conform artikel 3:2 Awb.

Intussen is mevrouw [REDACTED] in wanhoop naar Duitsland vertrokken en zit de heer [REDACTED] alleen met een van de kinderen in de woning. Het gezin is voorgoed beschadigd en kan slechts in weekenden samen zijn. Hun zeer schrijnende situatie duurt al 18 jaar, een heel kinderleven lang. De oudste kinderen zijn intussen al volwassen. De jongere kinderen missen hun vader en hun opleiding en toekomst is onzeker omdat ze niet weten of dit in Duitsland of in Nederland zal zijn. Het is een groot onrecht aangedaan, de negatieve gevolgen voor hun psychische gezondheid zijn genegeerd, hun belang is niet gezien en heeft zeker niet de eerste overweging gevormd, alhoewel deze norm helder is neergelegd in supranationaal recht, te weten artikel 20 VWEU jo artikel 24, tweede lid, Handvest voor de Grondrechten EU.

10 <https://migrationlawclinic.org/2020/11/19/reviewing-the-application-of-chavez-vilchez-in-the-netherlands/>

Als aanbevelingen voor uw Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State wil ik meegeven:

- Voer een voile toets uit aan mensenrechten in zaken over vreemdelingen en voorzieningen;
- Stel het belang van het kind voorop, zoals vereist door het IVRK en het Handvest voor de Grondrechten EU;
- Toets aan evenredigheid en proportionaliteit in alle zaken;
- Stel tijdig grenzen aan bestuursorganen die in strijd handelen met Unierecht en de Awb;
- Ga ruimhartig en welwillend om met verzoeken om het stellen van prejudiciële vragen;
- Geef duidelijkheid ten aanzien van proceduredtijden;
- Maak een einde aan de langdurige situatie van onrecht voor de familie [REDACTED] en ga over op compensatie van schade.

Hoogachtend

[REDACTED]

Klacht 6

From: XXX

Sent: Wednesday, April 21, 2021 10:23 AM

To: juridischerefectie@raadvanstate.nl

Subject: Onrecht in vreemdelingenrecht m.b.t Khad-Wad/ 1F beleid

XXX

Correspondentieadres:

Raad van State
Kneuterdijk 22
2514 EN Den Haag

21-04-2021,

Hooggeachte heer, mevrouw,

Mijn naam is XXX, geboren op XXX in Kabul.

In het jaar 2000 ben ik als vluchteling aangekomen in Nederland samen met mijn vrouw en kinderen.

In 2010 hebben mijn vrouw en kinderen een verblijfsvergunning en de Nederlandse nationaliteit gekregen.

Ik kreeg dit recht op verblijf in Nederland echter niet, omdat ik zonder aantoonbaar bewijs, maar op basis van verdenkingen werd aangewezen als oorlogsmisdadiger en hierdoor onterecht een 1F status heb gekregen.

Omdat ik mezelf niet in deze positie kan vinden en omdat ik niet kan accepteren dat mij deze status door onwaarheden is opgelegd ben ik daarom juridische processen begonnen om alsnog mijn verblijf in Nederland te kunnen verkrijgen. Tijdens mijn proces werd ik bijgestaan door advocaat XXX

Tijdens dit proces werd door het IND en Raad van State vastgehouden aan het KhAD/WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 als deskundigen rapport.

Uit onderzoek van de heer Joost Brouwer in 2018 en 2020 en blijkt dit ambtsbericht (aantoonbaar bewezen) onbetrouwbaar is. Er is namelijk meer dan overvloedig bewijs dat het KhAd/WAD ambtsbericht van 2000 onjuist is en toch handhaaft de IND met stilzwijgende steun van de 1F-tegenwerping en de gevolgen daarvan. (zie de bijgevoegde bijlage NJB-artikelen)

Toch werden deze bevindingen van de heer Brouwer tijdens mijn procedure van tafel geveegd. De uitspraak was dan ook om Nederland te verlaten en daarbij werd mij een inreisverbod opgelegd.

Het verbaast mij dat er niet werd gekeken naar de bevindingen van de heer Brouwer.

Door de 1-F Unit wordt in het 1-F beleid gesproken over de ernst van de begane misdaden, maar deze beweerde misdaden zijn in mijn geval nooit door aantoonbaar bewijs bewezen. Daarnaast komt de 1F Unit nooit zelf met argumenten in mijn voordeel.

De uitspraak van de Nederlandse Rechtstaat zou dus betekenen dat ik mijn vrouw , mijn kinderen en kleinkinderen die hun leven in Nederland hebben opgebouwd zou moeten verlaten en zelfs niet terug zou kunnen keren om hen te ontmoeten. Deze uitspraak voelt voor mijn gezin en mijzelf onmenselijk!

Ik vraag mezelf nu af..... waar zijn mijn mensenrechten?

In Nederland ben je volgens de grondwet pas strafbaar als er bewijs is dat een strafbaar feit ook werkelijk is uitgevoerd. Ik ben gestraft door aannames van onbetrouwbare bronnen in het Khad/WAD ambtsbericht. Naast dit ambtsbericht is er geen bewijs dat ik schuldig ben.

En als ik mezelf wil verdedigen door aan te tonen dat dit ambtsbericht niet berust op feiten met behulp van de bevindingen van de heer Brouwer, dan worden deze niet meegenomen in de procedure. Ik heb dus een 1F-status toegewezen gekregen, maar ik krijg geen eerlijke kans me hiertegen te verdedigen.

De spanningen die ik al deze jaren rondom mijn procedures heb meegemaakt en de angst om mijn gezin te moeten verlaten doen de gezondheid van mijn vrouw en mij niet veel goeds.

Voor de vele psychische klachten, hoge bloeddruk en stress en andere lichamelijke klachten ben ik onder behandeling bij dokter [REDACTED] van het GGZ in [REDACTED]. (zie bijlage)

Ook mijn financiële situatie laat te wensen over. Een normaal bestaan hebben is voor mij niet mogelijk nu ik altijd afhankelijk ben van de inkomsten van andere.

Een moeilijk en uitzichtloos bestaan.

Mijn vrouw woont in Nederland, net zoals mijn kinderen en kleinkinderen die de Nederlandse taal spreken en hard werken voor de Nederlandse samenleving. Al deze jaren hebben wij op een correcte manier ons bestaan in Nederland opgebouwd. Het is onmenselijk dat u mij van mijn gezin wilt onttrekken.

Ik wil u daarom persoonlijk vragen de stukken van de heer Brouwer nader te bestuderen en in mijn afgelopen juridische proces te zien als bewijsstukken voor de verdediging van mijn onschuld omtrent het KhAD/WAD ambtsbericht.

Ik wil u vragen na aanleiding van deze bevindingen mijn inreisverbod en mij alsnog een geldig verblijf in Nederland te geven.

Mocht u ondanks de nieuwe bevindingen van de heer Brouwer bij het feit blijven dat ik schuldig ben als oorlogsmisdadiger en ik een 1F status blijf behouden, dan zie ik dit als onterecht en dan blijkt dat het Nederlandse Rechtssysteem niet volgens de wet handelt. Ik zal dan kennis geven aan de media en aandacht voor vragen voor deze situatie.

Hartlelijk dank,

Hoogachtend,

[REDACTED]

Klacht 7

Raad van State
Afdeling
bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

TEVENS PER EMAIL:
juridischerefectie@raadvanstate.nl

■■■■, 23 april 2021

BETREFT:

Juridische zelfreflectie - ■■■■/Belastingdienst Toeslagen

Geachte heer, mevrouw,

Onlangs heeft u een programma gestart van juridische zelfreflectie. Zoals op de website vermeld (<https://www.raadvanstate.nl/kinderopvangtoeslag/programma-reflectie/>) gaat het in deze reflectie ook om de volgende onderdelen:

‘De reflectie gaat ook over andere zaken bij de Afdeling bestuursrechtspraak. Gekeken wordt naar andere soorten zaken binnen de competentie van de Afdeling bestuursrechtspraak waar burgers in knel kunnen komen tussen de wielen van strenge wetgeving en strenge uitvoering. Hierbij is speciale aandacht voor wetten zonder ‘drukventielen’, zoals hardheidsclausules. Er wordt gebruikgemaakt van suggesties van advocaten, ombudsmannen, rechtbanken, wetenschappers en anderen. Daarnaast wordt voor sommige soorten zaken – ook aan de hand van te nemen conclusies door de staatsraad advocaat-generaal – bekeken hoe indringend de bestuursrechter bestuurlijke maatregelen moet toetsen. En wat daarbij de betekenis is van het evenredigheidsbeginsel.’

‘Deel van de reflectie is ook het professionele gesprek over de spanning tussen rechtszekerheid (vaste lijnen in de rechtspraak) en individuele rechtvaardigheid, over de vraag of er voldoende mogelijkheden zijn om vaste lijnen ter discussie te stellen, over de cultuur van tegenspraak en hoe die tegenspraak te organiseren is tussen staatsraden en juristen, die werken aan duizenden zaken per jaar. Ook bij dit onderdeel wordt gebruikgemaakt van de kennis die hierover is bij andere organisaties en bij externe deskundigen.’

§

Hierbij geven wij, aan de hand van de situatie van de familie ■■■■ u onze inbreng.

De knellende situatie betreft zowel het vreemdelingenrecht als de toeslagen, in het licht van Unierecht en mensenrechtenverdragen, o.a. EVRM en IVRK. De situatie van dit gezin is een voorbeeld waar de knellende wetgeving en uitvoering toe geleid heeft en legt ook het verband waar dit ook andere personen treft.

Bijna 25 jaar geleden vluchtte vader en moeder ■■■■ uit Afghanistan samen met hun baby naar Nederland! Zij kregen asiel (1998) en verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd, daarna zijn er nog vijf dochters geboren. Sinds 2003 of vanaf geboorte, hebben de moeder en dochters de Nederlandse nationaliteit. In het jaar 2000 kwam er een ambtsbericht over Afghanistan, waarin stond dat alle officieren en onderofficieren van de veiligheidsdienst in Afghanistan zich schuldig zouden hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in de periode 1987-1992. Dit werd vader, de heer ■■■■, aangerekend. Hij verloor zijn verblijfsrecht en werd aangemerkt als zogeheten “1-Fer”. Hierbij wordt opgemerkt dat hij waarschijnlijk de

jongste of één van de jongste Afghanen in Nederland is die dit 'etiket' werd opgeplakt, omdat hij op 18 jarige leeftijd in 1986 in dienst trad als elektronica reparateur om zo zijn dienstplicht te vervullen.

1. Door de toepassing van artikel 9 Awir krijgt het gehele gezin geen zorgtoeslag, huurtoeslag of kindgebonden budget. Zij komen hierdoor (ver) onder bestaansminimum terecht. Moeder ontving een bijstandsuitkering als alleenstaande moeder. De kosten voor huur, zorgverzekering en eten werden niet voorzien. Laat staan dat er geld was voor schoolreisjes of werkweken. In 2015 verviel de toeslag voor alleenstaande moeders in de bijstand en werd het budget van het gezin negatief.

2. Het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de Afghaanse KhAD en WAD is gebruikt als basis voor een aantal 1F-tegenwerpingen die hebben geleid tot zeer schrijnend leed bij de getroffen individuen en hun gezinnen, erg lijkend op het leed van de slachtoffers in de toeslagenaffaire.

Alles hing hierbij af van het ambtsbericht van 2000, terwijl de juistheid van dat ambtsbericht zeer ter discussie staat (zie de twee NJB artikelen)¹¹. Nederland is het enige land dat deze regelgeving en daarop volgende uitvoering op deze manier kent. Hoewel op alle mogelijke manieren, zeer uitvoerig, is onderbouwd waarom vader Afghamir geen misdaden heeft begaan, wordt dit niet overwogen.

Een verder toelichting op het handelen en houding van IND en Afdeling en de desastreuze gevolgen voor de familie vindt u in de bijgevoegde brief van 3 maart van de steungroep rond de familie [REDACTED]. Deze steungroep staat in nauw contact met de familie, de advocaten en de gemeente [REDACTED]. De onterechte principiële houding van IND en Afdeling heeft ook honderden andere van oorsprong Afghaanse gezinnen in Nederland ten onrechte heel veel doen lijden en nog steeds doen lijden.'

3. In 2016 heeft vader [REDACTED] een HASA ingediend onder andere vanwege zijn bekering tot het Christelijke geloof. Die bekering is uiteindelijk erkend door de IND nadat dit door de Rechtbank als geloofwaardig is beschouwd. Vanwege dreigende schending van art. 3 EVRM kan vader dus niet terug naar Afghanistan.

De IND, die volgens art. 2:4 Awb zijn taak zonder vooringenomenheid dient uit te voeren, komt alleen maar met argumenten ten nadele van de familie [REDACTED] en weigert de IND feiten in het voordeel van de familie te erkennen en om alle relevante informatie te verzamelen en mee te wegen conform art. 3:2 Awb.

De IND lijkt niet te kunnen terugkomen op haar ingenomen standpunten, conformeert zich niet aan Unierecht en probeert dit te ondermijnen. Na een gegrondverklaring van het beroep van de familie [REDACTED] heeft de IND haar besluiten niet herzien, maar in plaats daarvan hoger beroep ingesteld. Hierdoor blijft het gezin nog langer in onzekerheid verkeren.

Intussen is mevrouw [REDACTED] in wanhoop naar Duitsland vertrokken en zit de heer [REDACTED] alléén met één van de kinderen in de woning. Het gezin is voorgoed beschadigd en kan slechts in weekenden samen zijn. Hun zeer schrijnende situatie duurt al 18 jaar, een heel kinderleven lang. De oudste kinderen zijn intussen al volwassen. De jongere kinderen missen hun vader en hun opleiding en toekomst is onzeker omdat ze niet weten of dit in Duitsland of in Nederland zal zijn. Hen is een groot onrecht aangedaan, de negatieve gevolgen voor hun psychische gezondheid zijn genegeerd, hun belang is niet gezien en heeft zeker niet de eerste overweging gevormd.

11 Zie o.a. <https://www.njb.nl/blogs/waarom-het-khadwad-ambtsbericht-van-29-februari-2000-onjuist-en-onbetrouwbaar-is-uitgebreide-versie/> en <https://njb.nl/blogs/het-khadwad-ambtsbericht-deel-2/>

Een verder toelichting op het handelen en houding van IND en Afdeling en de desastreuze gevolgen voor de familie vindt u in de bijgevoegde brief van 3 maart van de steungroep rond de familie [REDACTED]. Deze steungroep staat in nauw contact met de familie, de advocaten en de gemeente [REDACTED].

Tevens is ter informatie een brief van de kerkenraad van de PKN Hervormde Gemeente [REDACTED] toegevoegd die ook aan de Raad van State is gestuurd.

4. Er is geen enkele duidelijkheid voor het gezin wanneer uw Afdeling met een uitspraak zal komen in de huidige hoger beroepzaak, zodat de onzekerheid voortduurt. Daarnaast heeft het gezin, na alle verschrikkelijke ervaringen in de afgelopen bijna 20 jaar, vrijwel het vertrouwen verloren dat hen nog werkelijk recht gedaan zal worden.

Echter nu onlangs is gebleken dat dit soort 'ongekend onrecht' uiteindelijk toch onacceptabel is, gloort er nog enige hoop.

Als aanbevelingen voor uw Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State wil ik meegeven:

- Stel het belang van het kind voorop, zoals vereist door het IVRK en het Handvest voor de Grondrechten EU;
- Toets op evenredigheid en proportionaliteit in alle zaken;
- Toets de juistheid van het ambtsbericht van 2000 (zie de twee NJB artikelen)¹² en toets de juistheid of anderszins van het handelen van de overheid en van de Afdeling in deze groep gevallen;
- Zorg ervoor dat de verklaringen van deskundigen serieus worden genomen (bijvoorbeeld de verklaringen van kinderpsychologen en gezondheidspsychologen, kerkenraden, commissie Plaisier, etc.) omdat dit concreet de 'menselijke maat' in het oog brengt en de deskundigheid soms ontbreekt (in dit geval bij IND);
- Zorg ervoor dat verklaringen van andere overheden (bijvoorbeeld de verklaringen van de burgemeester) serieus genomen worden, zoals door Bosman verwoordt: "Een ambtenaar moet de samenleving dienen en niet zijn minister; de mensen aan de balie zijn belangrijker dan politici in Den Haag."
- Zorg ervoor dat er geen cultuur van 'befehl ist befehl' ontstaat binnen de verschillende uitvoeringsorganen en er slechts ambtenaren overblijven die in combinatie met beroepsdeformatie geen oog meer hebben voor de menselijke maat;
- Geef duidelijkheid ten aanzien van proceduredtijden (waaronder uw Afdeling); Maak een einde aan de langdurige situatie van onrecht voor de familie [REDACTED] en ga over op compensatie van schade.

Hoogachtend

[REDACTED]

12 Zie o.a. <https://www.njb.nl/blogs/waarom-het-khadwad-ambtsbericht-van-29-februari-2000-onjuist-en-onbetrouwbaar-is-uitgebreide-versie/> en <https://njb.nl/blogs/het-khadwad-ambtsbericht-deel-2/>

Annex:

Brief Steungroep rond de familie ■■■, d.d. 3 maart 2021

Brief PKN Hervormde Gemeente ■■■, d.d. 3 maart 2021

Klacht 8

Van: [REDACTED]

Verzonden: zaterdag 24 april 2021 20:39

Aan: voorlichting@raadvanstate.nl

Onderwerp: vreemdelingenrecht, achtergronden voor mr Ettehoven

Geachte heer mr B.J. van Ettehoven

Misschien wat aan de late kant toch nog een reactie uit de praktijk over de schrijnende spanningen mbt de functie van de Raad van State (Bestuursrechtspraak) inzake in het vreemdelingenrecht in relatie tot de beginselen van de rechtsstaat. In een bijlage wordt een beschrijving uit de praktijk aangeleverd over hoe het mis kan gaan. Dat gaat over de toepassing van het gebruik van de 1F status van Afghaanse vluchtelingen.

Het valt op dat de Unit 1F nooit, of vrijwel nooit uit zichzelf met argumenten is gekomen in het voordeel van een man met stempel 1F. Het valt verder op dat door de Unit 1F veel te vaak, vrijwel altijd, gesproken wordt over de ernst van de begane misdaden, terwijl helemaal niet bewezen is dat betrokkene de beweerde misdaden ook echt heeft begaan.

Vandaar de titel van mijn bijlage: De systeemfouten van het 1F-beleid.

Ik hoop hiermee te helpen met het leveren van meer inzicht in de praktische uitwerking van ook het beleid van De Bestuursrechtspraak.

Met hoogachting en groet,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

De systeemfouten van het 1F beleid

1. [REDACTED] Jaren '90: grote aantallen mensen (o.a. Afghanen) vluchten naar Nederland. De terechte vrees van de regering is dat zich onder de vluchtelingen mensen bevinden die zich hebben schuldig gemaakt aan o.m. mensenrechtenschendingen. Hoe voorkom je dat deze mensen een status in Nederland krijgen?
2. [REDACTED] Het idee was om voor het beleid gebruik te maken van art. 1F van het Vreemdelingenverdrag van de VN van vlak na de oorlog. Dat artikel bepaalt dat geen land verplicht is asiel te verlenen aan oorlogsmisdadigers. Terecht! Dit artikel had nog de recente ervaring van vluchtende SS-ers uit Nazi-Duitsland naar o.m. Zuid Amerika op het oog. Dat kon misschien helpen Afghaanse boeven buiten de deur te houden.
3. [REDACTED] Maar hoe selecteer je de boeven uit duizenden vluchtende mensen? Daarvoor werd gezocht naar een methode om te kunnen ontkomen aan de normale plicht om vanuit ons rechtstelsel via de reguliere strafrechtelijke procedures iemand te beschuldigen, vervolgens (politie) onderzoek te doen en daarna via het OM de persoon in kwestie voor de rechter te brengen, die vervolgens een uitspraak doet. Hier is de regering het bestuursrecht/vreemdelingenrecht gaan mixen met het strafrecht. Wat heeft men gedaan?

4. Er is op 29 februari 2000 een Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken uitgebracht dat vanaf vrijwel het eerste moment omstreden is geraakt en gebleven bij nationale en internationale (VN) instanties. Hoe kwam dat? Kort gezegd heeft men een juridische constructie gebouwd, die er op neer komt dat alle Afghaanse (onder)officiëren (maar ook burgers!) die bij de geheime dienst van Afghanistan hadden gewerkt, geacht moesten worden te hebben deelgenomen aan mensenrechtenschendingen, martelingen, moord enz. en als ze daar zelf niet (direct) aan hadden meegedaan er zoveel van geweten moeten hebben dat ze even schuldig zijn. Uit tal van onderzoeken (vooral twee artikelen in het Ned. Juristenblad van Brouwer en Bogaers, maar ook uit kritiek van bijv. de UNHCR) blijkt dat dit ambtsbericht niet aan redelijke eisen van kwaliteit en transparantie voldoet. Zie de bijlage onderaan dit document. Voor de overheid bood dit ambtsbericht de mogelijkheid om af te zien van enig onderzoek naar individuele schuld en een grote groep collectief asiel te weigeren.

5. Wat is er juridisch aan de hand? Het beginsel van onze rechtstaat is dat iemand onschuldig is aan enige misdaad totdat door een uitspraak van de rechter is vastgesteld dat hij schuldig is. Na 2000 is nauwelijks geprobeerd serieus onderzoek te doen naar individuele schuld. Zelfs van een oud-generaal uit Afghanistan kon in 2011 niet worden vastgesteld dat hij schuld had aan mensenrechtenschendingen. Wat te denken van alle andere, (vaak ook burger) functionarissen van dat ministerie? XXX uit Afganistan was zo'n burgerfunctionaris. Wat er dus juridisch aan de hand is, is dat men het Vreemdelingenrecht gebruikt/misbruikt om mensen die niet individueel zijn beschuldigd van mensenrechtenschendingen, daarvoor toch te straffen door hun het asielrecht te onthouden. Deze XXX begeleid ik al jaren in zijn dwaaltocht door de procedures.

5. De menselijke dimensie hiervan is dat enkele honderden families in de ellende zijn gestort doordat een van de gezinsleden, meestal de vader, al lange jaren volstrekt rechteloos door Nederland dwaalt. Ze mogen niet werken, ze hebben geen identiteit (BSN), ze kunnen zich dus niet verzekeren, zelfs niet tegen ziektekosten, kortom ze zijn ongewenste vreemdeling tegen wie nooit een formeel individueel bezwaar is tegengeworpen, maar die alleen via een politiek-juridische constructie collectief worden verdacht (en niet meer dan dat) van ernstige misdrijven.

6. Op 28 oktober heeft de Hoge Raad n.a.v. een cassatieberoep van mensenrechtenadvocaten en een Afghaanse man met 1 F status echter uitgesproken dat individuele personen tegen wie een algemene verdenking is tegengeworpen op grond van het Ambtsbericht van 29 februari 2000, wel degelijk bewijs van hun onschuld mogen inbrengen. Welnu, XXX uit XXX heeft bewijzen geleverd voor zijn onschuld middels een originele verklaring van Afghaanse autoriteiten, gelegaliseerd door de Ambassadeur van Afghanistan. Eerder (rond 2005) had hij dit ook al gedaan, maar toen was de originele versie zoek geraakt bij de Afghaanse Ambassade in Nederland. Het fax bericht dat ervan was gemaakt werd door de IND afgewezen als "slechts een copy". Dergelijke verklaringen kon men volgens de IND op elke straathoek in Kabul kopen als je genoeg geld had. Deze stelling is echter nooit bewezen. Nu XXX een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend zal deze ontlastende verklaring een centrale rol spelen in de verdere besluitvorming.

Voor de fijnproevers zijn er natuurlijk de twee artikelen uit het Juristenblad, maar voor de snelle lezer(es) volgt hieronder in het kort de samengevatte conclusie die moet worden getrokken over dit systeem dat fundamenteel strijdig is met de Nederlandse Grondwet en andere wetten.

Rechters hebben het tot nu toe niet aangedurfd zich inhoudelijk bezig te houden met het fundament van het 1F beleid. Waarom niet? Vooral, maar niet uitsluitend, omdat dit ambtsbericht door rechterlijke colleges voortdurend wordt beoordeeld als een rapport van deskundigen waar de rechter beter kan afblijven.

Dat het niet onlogisch is het Ambtsbericht van 29 februari 2000 kritisch te herwaarderen blijkt tenslotte ook nog uit een zeer terzijde gemaakte opmerking van de Vicepresident van de Raad van State, mr. Th. De Graaf in zijn brief van 10 augustus 2020 aan mij als raadsman. Als het voor hem

vaststond dat het ambtsbericht onaantastbaar was had hij zeker niet naar deze artikelen in het NJB verwezen. Dat hij zich vanuit zijn positie niet in deze discussie kan/mag mengen is natuurlijk duidelijk.

■, 21 oktober 2020

Mr. ■

Hieronder volgen drie bijlagen:

1. Brief aan de Vicepresident van de Raad van State van ■ [the writer of this submission]
2. Brief van de Vicepresident van de Raad van State aan ■ [the writer of this submission]
3. De korte samenvatting van de conclusies van het onderzoek van de auteurs van de genoemde NJB-artikelen.

Conclusies van het Nederlands Juristen Blad artikel van 1 mei 2020:

Het KhAD-WAD ambtsbericht deel 2: de politiek gaat door met de rechtsstaat geweld aan te doen waar het dit ambtsbericht betreft

In het in de inleiding genoemd NJB-artikel van 20 april 2018 is aangetoond dat:

- Het KhAD-WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 is gebaseerd op
 - een bevooroordeelde keuze van bronnen;
 - selectief gebruik van bewijs;
 - verdraaiing van feiten;
 - en wat gezien kan worden als valsheid in geschrifte met betrekking tot de zogenaamde internationale steun voor de conclusies van het ambtsbericht.

Vervolgens is geen enkel in dat artikel aangevoerd feit door wie dan ook weerlegd.

In dit artikel is het volgende daaraan toegevoegd:

■ De verantwoordelijk bewindslieden hebben in hun antwoorden van 22 mei 2018 op Kamervragen de Kamer op essentiële punten misleid.

■ Het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft erkend dat de internationale steun voor de beschuldigende conclusies in het KhAD-WAD ambtsbericht niet bestaat, steun die zo belangrijk was voor het acceptabel maken van de conclusies van het ambtsbericht. Alle vroegere en meer recente beweringen van de minister, over het wél bestaan van die internationale steun, zijn daarmee dus onderuit gehaald. Voor dat bestaan van die internationale steun was ook nooit bewijs aangevoerd.

■ Het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft erkend dat de verklaringen van de vertrouwelijke bronnen niet bestaan, verklaringen waar de beschuldigende conclusies in het ambtsbericht volledig van afhingen.

■ Het ministerie van Justitie heeft zich in 1999-2000 actief bemoeid met de inhoud van wat een onafhankelijk ambtsbericht had moeten zijn, een bemoeienis waarvan noch Justitie, noch Buitenlandse Zaken de details wil geven.

■ Het ministerie van Justitie heeft in 2000 niet voldaan aan zijn wettelijke vergewisplicht t.a.v. de zorgvuldigheid waarmee het onderzoek voor het KhAD-WAD ambtsbericht al dan niet is uitgevoerd.

■ De verantwoordelijke bewindslieden blijven weigeren inhoudelijk in te gaan op de feiten die de onjuistheid en onbetrouwbaarheid van het KhAD-WAD ambtsbericht aantonen en komen alleen met tegenargumenten die eenvoudig ontkracht kunnen worden, als ze al met argumenten

komen. Daarmee volharden zij willens en wetens in het handhaven en het gebruiken van wat aangetoond een vals geschrift is.

Wat heeft de politiek, wat heeft de rechtspraak nog meer nodig om te erkennen dat het KhAD-WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 inderdaad onjuist is en dat dat ambtsbericht moet worden ingetrokken om het leed te laten stoppen dat de slachtoffers van dat onjuiste ambtsbericht aangedaan is en nog steeds aangedaan wordt?

Klacht 9

Van: [REDACTED]

Verzonden: zaterdag 22 mei 2021 14:58

Aan: [REDACTED] [en via deze naar <juridischerefectie@raadvanstate.nl>]

Onderwerp:

Afghaanse Vereniging [REDACTED]

Adres: [REDACTED]

[REDACTED]

KVK: [REDACTED]

E-mail: [REDACTED]

Tel: [REDACTED]

Voor de Juridischerefectie Raad van State,

Hoe er al 20 jaar met KhAD-WAD 1F-ers wordt omgegaan is net als hoe er met de slachtoffers van de toeslagenaffaire wordt omgegaan: (de familie van) een KhAD-WAD 1F-er heeft vaak een laag inkomen; de 1F-er zelf heeft niet de Nederlandse nationaliteit en de toegang tot het recht is moeilijk. Het wantrouwen van de overheid in deze mensen is veel te groot -alle tegenbewijs tegen de 1F-tegenwerping wordt genegeerd- en dat wantrouwen heeft vergaande consequenties. Er is meer dan overvloedig bewijs dat het KhAD-WAD ambtsbericht van 2000 onjuist is en toch handhaaft de IND met stilzwijgende steun van de Afdeling de 1F-tegenwerping en de gevolgen daarvan.

De gezinnen van KhAD-WAD 1F-ers worden ten onrechte financieel keihard geraakt, zeker ook als de vader in Nederland verblijft omdat hij niet veilig terug naar Afghanistan kan.

Met vriendelijke groet,

[REDACTED]

Voorzitter [REDACTED]